

[Knud Jespersen.]

LO sagde endvidere: der skal sættes effektivt ind mod værdistigningerne på jord og fast ejendom. Hvem har stillet forslag i den samme retning i denne sal? Det har kommunisterne. Dengang socialdemokratiet var i opposition, kunne de godt se det begavede i det, men nu, hvor de har ansvaret, kan de ikke se det begavede i det.

Når statsministeren siger, at det, man må gøre, er at finde en rimelig form for beskatning af værdistigninger på jord, ja, så vil jeg gerne have at vide: hvad er en rimelig form? Hvordan vil man sikre sig kontrol? Og hvad er der i vejen for, at det offentlige overtog de prioriteter, så man fik lidt kontrol med og greb omkring den økonomiske politik i Danmark? Det, man i øjeblikket gør, er, at man griber omkring lønmodtagerne. Dem kontrollerer man, dem giver man en lønramme på 2 pct., dem giver man lønstop, dem fratager man forhandlingsretten. Jeg har lyst til at sige: der må da være en grænse for, hvor langt socialdemokratiet vil gå i denne sag. Er der ikke længere nogen, der kan erindre, at man før har haft selvransagelsens stunder i dette parti? Det var nok på tide, at man tog det op igen.

Der er efter vor opfattelse to ting, der presser sig på, hvis der overhovedet skal findes en løsning bare på nogle af krisens problemer: det er importen, og det er værdistigningerne på jord og fast ejendom. Uagtet regeringen gang på gang har dødsdømt vore forslag om kontrol med udenrigshandel og importregulering, så har den jo følt sig tvunget til, ganske vist med små indgreb, at gå i samme retning. Hvorfor kan man ikke udvide disse indgreb? Hvad er det, der gør, at hr. Auken kan formulere tanker om, at vores forslag vil bringe Danmark tilbage til stenalderen, mens de små skridt, man stepper over jorden med i socialdemokratiet, som går i den samme retning, er ganske udmærkede? Hvori består forskellen?

Hvis vi tager udenrigshandelen i perioden januar-august, så steg nettoindførslen af varer fra 4,9 mia kr. i 1975 til nu at være 12,3 mia kr. Det er næsten en tredobling af importen. Alligevel prøver regeringen både at holde vejrguderne i ave og erklære, at det er igennem eksportens højde, vi skal klare problemerne. Det engelske pund rasler ned, og såvel England som Italien og Frankrig har foretaget indgreb til dæmpning af importen i deres lande for at beskytte deres beskæftigelse. Alligevel

vil Danmark holde alle sluser åbne. Hvis man tager den sidste undersøgelse fra Danmarks Statistik, så viser det sig, at 70 pct. af alt det, vi importerer, kan produceres i Danmark. Alligevel stiller regeringen sig op som helte og siger: det går jo slet ikke; vi skal nok bekæmpe arbejdsløsheden, men det skal gøres ved, at eksporten bringes i vejret. Jeg skal senere komme lidt ind på eksportstigninger. Halvdelen af Danmarks underskud på handelsbalancen stammer udelukkende fra Vesttyskland. Ingen agter at gøre noget ved det. Landbrugseksporten til Italien er undergivet en 50 pct.s deponeringsordning, og den ligger man altså også og jonglerer med og fortæller, at det er frie markedsforhold, og derfor skal vi bevare den frie vandring frem og tilbage.

Hvad er nu dette? Dette er baggrunden for al den snak om eksportstigninger, og eksportstigninger er løs tale. Alle i fællesmarkedet vil eksportere mere, alle vil sælge, og ingen vil købe. Det vil i virkeligheden sige, at det udlignes totalt. Når det er sådan, det virker, og når eksporten ikke kan øges, så må man stille spørgsmålet: var det så ikke rimeligt at søge at finde en form, hvorunder importen kunne dæmpes?

Jeg synes også, det er aktualiseret af det dræn på 2,2 mia kr. i september måned, valutaen var ude for, at det er nødvendigt med en effektiv kontrol med udenrigshandelen, med valutaerne samt en effektiv importregulering. Det vil betyde, at man kan stoppe den faktiske import af arbejdsløshed, som den nuværende handelspolitik har givet os at leve med. Hvorfor gør man det ikke?

Alt skal under kontrol. Jeg lagde mærke til, at hr. Jens Møller endda ville have indført bødeselement, hvis man fik lønforhøjelser. Ganske interessant og en ganske ukristen tanke. Alt skal under kontrol, når det drejer sig om lønmodtagerne, men priser, profitter, handelspolitik, valutaspekulation, alt dette skal have lov til at passere ganske frit.

Jordværdistigningerne er et ganske andet interessant kapitel. Fra den 15. til den 16. alm. vurdering må man regne med, at stigningerne ikke bliver på under 260 mia kr. Denne stigning belånes ca. 40 pct., og det vil sige, man får en købekraftudvidelse, der ikke har en produktiv baggrund. Det påvirker igen betalingsbalancen. Det er utroligt, at statsministeren nøjes med at konstatere det gang efter gang.

Jeg var en overgang lidt bekymret for, om